

kotičku in v prihodnje spomladi ustanovil si daleč od tod nov dom in zaplodil nov rod.

In takó se je na sršenih v hrastovem duplu izpolnil prigovor, ki pravi: hudoba se sama bije.

Prišla je ostra zima. Sever brije čez dol in plan. Ptičjega petja ni več slišati, cvetice ne cvetó več, le po šipah na oknih cvetó ledene cvetice. Sèm po velikej cesti pa koraka s torbo na hrbtu vesel deček rudečih lic po cesti mimo hrasta v šolo. Borkov Ivanek je. Kakor vselej, takó se je tudi danes spomnil na zlatovranke in sršene. V gozdu je vse pusto, samó tam po hrastu kljuje zelena žolna s svojim močnim kljunom, da bi si izpod skorje s pilastim jezikom poiskala žuželkinih bub. Končno najde tudi hrastovo duplo. Tu je našla mnog dober grizljaj za svoj lačni želodček,

A Ivanek ni nikoli več preganjal ptičev in danes je umen mož, ki zna ceniti korist ptičev, a sršenov se še vedno boji ter jih ima za največje sovražnike sadnega drevja.

Lipa.

Ob cesti lipa tam stoji,
Pa s ceste pótnik k njej hití.
„Pozdravljena mi sred livád,
Oj lipa, ljub mi tvoj je hlád.

Počijem naj pod streho to,
Ker trudno moje je teló.“

Stoji mi lipa, oj stoji,
A njeno listje le molčí.

Gre tujec dalje svojo pot,
Zdravnik prispè, obstane tod.

„Zdravilen, lipa, tvoj je evet,
To vé izkušnja mnogih let.

Natrgal zopet cvetja bom,
Ponesem sábo ga na dom.“

Stoji mi lipa, oj stoji,
A njeno listje le molčí.

Zdravnik otide, toda glèj,
Umetnik zdaj stoji pri njej.

Najboljši izmed vseh drevés,
Preljuba lipa tvoj je lés.

Sekiro vzel bom, dléto v dlan,
Po svetu kip, kipár bo znan.“

Stoji mi lipa, oj stoji,
A njeno listje le molčí.

Umetnik ide, a za njim,
Tam pevca čuj, prijatla rim.

„Razcvitaj, lipa, se lepó,
Saj ti slovansko si drevó.

Slovan častí, slavi te vsak,
Močí, mehkobe naše znak.

Viharjev, lipa, se ne bòj,
Vesel je tvoj in naš razvòj.

Jaz bodem čuval te sekír,
Krog tebe, v nas naj vlada mír.

Stoji mi lipa, oj stoji,
Pa kaj nje listje zdaj šumí?

Umela pač je govor tá,
Ta govor šel jej do srcá.

Fr. Krek.

